

عنوان مقاله:

اکوتوریسم راهبردی در جهت پایداری منابع طبیعی

محل انتشار:

سومین همایش ملی-دانشجویی مرتع، آبخیز و بیابان (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

خدیجه غلام پور آهنگر کلائی - کارشناس پژوهشکده بیوتکنولوژی کشاورزی

فاطمه زارعیان - کارشناس پژوهشی دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

ایران کشوری پهناور و با شرایط جغرافیایی متنوع است. وجود تالاب ها و پهنه های آبی منحصر به فرد در ایران از نظر اقتصادی، گردشگری، تنوع زیستی، مهار سیلاب، اشتغالزایی، تقویت آبهای زیرزمینی دارای ارزش بسیاری است. اکوتوریسم مفهومی است که در دهه 1960 همزمان با جنبش های زیست محیطی آغاز شد و در گزارش برتلند اولین دستور کار برای آن تدوین شد. اکوتوریسم این قابلیت را دارد که در کنار ایجاد درآمد برای روستاییان به حفاظت های محیطی کمک کند و نیز می تواند در پویایی اقتصاد نواحی روستایی موثر باشد میتوان از آن به عنوان یکی از فاکتورهای موثر در دست یابی به توسعه پایدار نام برد. افزایش درآمد های عمومی کشور و کاهش وابستگی اقتصادی کشور به درآمد حاصل از فروش نفت، ایجاب می کند که استفاده از ظرفیتهای زیستی کشور، حفظ منابع طبیعی و صنعت جهانگردی بیش از پیش مورد توجه قرار گیرد. حفظ تنوع زیستی، مشارکت در تامین رفاه اجتماعی از اهداف اکوتوریسم می باشد، هم چنین کمک به اقتصاد محلی و ترویج فرهنگ زیست محیطی از اثرات مثبت اکوتوریسم و آلودگی، تخریب محیط زیست و نابودی گونه های گیاهی و جانوری از اثرات منفی آن می باشد. برای کاهش موانع پیش روی این صنعت و رسیدن به پایداری نیازمند برنامه ریزی کوتاه مدت، بلند مدت برای اجتناب از تهدید منابع، مدیریت محیط زیست، مشارکت محلی، تدوین قوانین صریح و محکم و اجرای آن و برنامه ریزی واقع بینانه پیشنهاد می شود.

کلمات کلیدی:

اکوتوریسم، اکوتوریسم پایدار، توسعه پایدار، منابع طبیعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/220852>

